

Sygn. akt I C 167/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 listopada 2015 roku

Sąd Okręgowy w Częstochowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSO Andrzej Nowak

Protokolant: Karolina Żerdzińska – Wydmuch

po rozpoznaniu w dniu 17 listopada 2015 roku w Częstochowie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) 1 Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego w W.

przeciwko M. M.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej M. M. na rzecz powoda (...) 1 Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego w W. kwotę 268.313,35 złotych (dwieście sześćdziesiąt osiem tysięcy trzysta trzynaście złotych trzydzieści pięć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 lutego 2014 roku;
2. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 20.633 złote (dwadzieścia tysięcy sześćset trzydzieści trzy złote) tytułem zwrotu kosztów procesu.

I C 167/15

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 11 lutego 2014 r. wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym powód (...) 1 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny w W. domagał się zasądzenia od pozwanej M. M. kwoty 268.313,35 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Powód wnosił również o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, iż jest nabywcą wierzytelności przeciwko pozwanej, wynikającej z umowy z dnia 26 listopada 2010 r. o kredyt gotówkowy zawartej pomiędzy M. M., a pierwotnym wierzycielem Bankiem (...) S.A. Podstawą przelewu wierzytelności była umowa zawarta przez powoda z cedentem w dniu 17 września 2013 r. Powód wskazał dalej, iż pozwana nie wywiązała się ze swoich zobowiązań na rzecz banku wobec czego doszło do rozwiązania umowy o kredyt. Wynikające z niego należności stały się wymagalne w dniu 1 marca 2012 r. Powód podał również, że na dochodzoną przez niego kwotę składają się należność główna – 189.092,35 zł odsetki ustawowe naliczone od kwoty należności głównej za okres od dnia 20.09.2013 r. do dnia 27.01.2014 r. w wysokości 8.687,89 zł, odsetki umowne naliczone przez pierwotnego wierzyciela w wysokości 70.307,11 zł oraz koszty naliczone przez pierwotnego wierzyciela w kwocie 226 zł. Powód nadmienił również, że okoliczność rozwiązania umowy łączącej stronę pozwaną z (...) S.A. z powodu niezrealizowania jej przedmiotu skutkowało postawieniem dochodzonego roszczenia w stan wymagalności, a także uprawniała pierwotnego wierzyciela do rozpoczęcia naliczania odsetek karnych w wysokości nie przekraczającej w stosunku rocznym czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego. Powód podał także, iż po nabyciu przedmiotowej wierzytelności wezwał stronę pozwaną do dobrowolnej zapłaty spornej

kwoty, wskazując jednocześnie, iż w przypadku jej niezapłacenia sprawa zostanie skierowana na drogę sądową. Strona pozwana do dnia wniesienia pozwu nie dokonała jednak spłaty zadłużenia.

Nakazem zapłaty z dnia 14 marca 2014 r., sygn. akt VI Nc-e 185709/14, nakazano pozwanej M. M., aby w ciągu dwóch tygodni od doręczenia nakazu zapłaciła powodowi kwotę 268.313,35 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 11.02.2014 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 10.554 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. (k. 9)

Od powyższego nakazu pozwana wniosła sprzeciw (k. 10 – 15). W jego treści wniosła o przekazanie sprawy do rozpoznania sądowi właściwości ogólnej tj. Sądowi Okręgowemu w Częstochowie, a następnie o odrzucenie pozwu. Ewentualnie pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości z powodu nieważności umowy przelewu wierzytelności oraz nie wykazania istnienia roszczenia, zaś z ostrożności procesowej o oddalenie powództwa w połowie.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwana wskazała, iż droga sądowa jest w niniejszej sprawie niedopuszczalna, co powinno skutkować odrzuceniem pozwu. W jej ocenie wynikało to z faktu, iż co do dochodzonej przez powoda wierzytelności w obrocie funkcjonuje już bankowy tytuł egzekucyjny opatrzony klauzulą wykonalności nadaną postanowieniem Sądu Rejonowego w Zawierciu. Prowadzone na jego podstawie postępowanie egzekucyjne zakończyło się umorzeniem, co nie pozbawia dotychczasowego wierzyciela możliwości wszczęcia kolejnej egzekucji. W związku z tym zdaniem pozwanej dopóki istnieje już jeden tytuł wykonawczy, wydanie kolejnego winno być niedopuszczalne. Pozwana zarzuciła również brak legitymacji procesowej czynnej po stronie powoda, gdyż umowa przelewu wierzytelności z dnia 17 września 2013 r. jest nieważna. W jej ocenie wynika to z braku *causae* powyższej umowy. Powód nie powołał się w pozwie na podstawę umowy przelewu i nie przedstawił dowodu na jej istnienie. Ponadto nieważność wskazanej umowy wynika również z faktu, iż nie zawiera ona wszystkich *essentialia negotii* umowy cesji, którymi są oznaczenie wierzytelności będącej przedmiotem przelewu oraz cena. Pozwana podniosła, iż według jej wiedzy umowa z dnia 17 września 2013 r., obejmująca wiele wierzytelności przysługujących bankowi od różnych podmiotów, przybrała formę pisemną jedynie w zakresie określenia ceny wierzytelności. Indywidualizacja przelewanych wierzytelności nastąpiła dopiero w załączniku będącym zapisem na płycie CD. Mimo tego, że stanowi on załącznik do umowy nie jest sporządzony w formie pisemnej, co w ocenie pozwanej, oznacza że nie może on stanowić elementu umowy, a skoro tak to ta ostatnia nie zawiera wszystkich elementów przedmiotowo istotnych. Niezależnie od powyższego pozwana zarzuciła również brak wykazania przez stronę pozwaną istnienia roszczenia. W tym zakresie zwróciła uwagę, iż powołane przez powoda dokumenty - wyciągi z ksiąg bankowych oraz z rejestru funduszu Sekurytyzacyjnego nie są dokumentami urzędowymi. Pozwana zaprzeczyła, aby dokumenty te potwierdzały prawdziwe saldo rozliczeń. Powołując się na tzw. ostrożność procesową pozwana wniosła o oddalenie powództwa w połowie, argumentując to tym, iż dochodzona od niej wierzytelność wynika z czynności prawnej zawartej również przez K. B.. W konsekwencji, zdaniem pozwanej, każda z nich ponosi odpowiedzialność za dług pro rata parte, a zatem każda do połowy jego wysokości.

Postanowieniem z dnia 22 stycznia 2015 r. sprawa została przekazana do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Częstochowie. (k. 33)

W dalszym toku procesu powód podtrzymał dotychczasowe stanowisko procesowe, podnosząc, że zarzuty zawarte w sprzeciwie od nakazu zapłaty są niezasadne (k. 41 – 45).

W piśmie procesowym z dnia 12 sierpnia 2015 r. (k. 148 – 151) pozwana także podtrzymała uprzednio podnoszone twierdzenia, dodatkowo podnosząc zarzut przedawnienia roszczenia dochodzonego przez powoda.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 26 listopada 2010 r. pozwana M. M. zawarła z (...) S.A. w W. umowę kredytu gotówkowego P.. Na jej podstawie Bank udzielił pozwanej kredytu na dowolny cel w kwocie 200.000 zł na okres kredytowania wynoszący 83 miesiące. Strony ustaliły, iż Bank pobierze od kredytobiorcy prowizję za udzielenie kredytu w wysokości 1,50 % jego kwoty tj. 3.000 zł, która zostanie pobrana z kwoty kredytu przy jego wypłacie. Szacunkowy całkowity koszt

kredytu określono na kwotę 73.794,80 zł, zaś szacunkową łączną kwotę wszystkich kosztów wraz z odsetkami, opłatami i prowizjami, które kredytobiorca zobowiązał się ponieść w związku z zawarciem umowy na kwotę 115.294,80 zł. W § 5 umowy strony postanowiły, iż kredyt będzie oprocentowany według stawki obowiązującej w (...) S.A. zmiennej stopy procentowej w stosunku rocznym, której wysokość jest ustalana jako suma stawki referencyjnej i marży (...) S.A. Marża na okres kredytowania została ustalona na 5,3 punktów procentowych. W § 7 przyjęto, iż odsetki będą liczone od aktualnego stanu zadłużenia, za faktyczny okres wykorzystania kredytu. Zgodnie z § 8 kapitał miał zostać spłacony w 83 miesięcznych ratach, a odsetki będą spłacane w ratach miesięcznych w wysokości i terminach ustalonych w planie spłaty kapitału i odsetek zwanej „planem spłaty” stanowiącym integralną część umowy. W razie zmiany oprocentowania kredytu, wysokość rat określonych w planie spłaty miała ulec zmianie. W § 9 umowy strony uzgodniły, iż spłata kapitału, odsetek i składki ubezpieczeniowej będzie dokonywana przez potrącenie wymagalnych należności (...) S.A. z wierzytelnościami pozwanej z tytułu środków pieniężnych zgromadzonych na jej rachunku bankowym. W § 10 umowy przewidziano prawo kredytobiorcy do wcześniejszej spłaty całości albo części kredytu przed terminem ustalonym w planie spłaty. W § 12 wskazano, iż kwoty niespłaconych w całości lub w części rat kredytu - w terminach określonych w planie spłaty lub zawiadomieniu, stają się następnego dnia po tych terminach zadłużeniem przeterminowanym i wymagalnym, od którego, za każdy dzień opóźnienia w spłacie, Bank będzie uprawniony do naliczania i pobierania odsetek według zmiennej stopy procentowej, dla kredytów przeterminowanych i kredytów postawionych w stan natychmiastowej wymagalności. W dniu zawarcia umowy stopa procentowa kredytu wynosiła 20 % w skali rocznej. Jako zabezpieczenie spłaty kredytu przyjęto: 1) umowne prawo potrącenia wymagalnych należności (...) S.A. z wierzytelnościami pozwanej zgromadzonymi na jej rachunku bankowym oraz wpływających na ten rachunek, 2) weksel własny in blanco wraz z deklaracją wekslową. Uzgodniono również, że Bankowi przysługuje prawo żądania ustanowienia, w terminie 30 dni, dodatkowego zabezpieczenia spłaty kredytu w razie zaistnienia zdarzeń przewidzianych w § 14 ust. 2 pkt 1-4. W myśl § 18 umowy (...) mógł wypowiedzieć ją w części dotyczącej spłaty kredytu m.in. w przypadku wystąpienia zaległości w spłacie dwóch pełnych rat kredytu, za co najmniej dwa okresy płatności, nieustanowienia przez pozwaną dodatkowego zabezpieczenia, o którym mowa w § 14 ust. 2, braku wpływów środków pieniężnych, w deklarowanej wysokości na rachunek pozwanej lub rozwiązanie umowy o prowadzenie tego rachunku, niedotrzymania przez pozwaną innych warunków udzielenia kredytu określonych w umowie lub w umowie o zabezpieczenie spłaty kredytu, w tym zaprzestania uiszczania składki ubezpieczeniowej, utraty lub przewidywanej, według oceny Banku, utraty wiarygodności kredytowej lub zdolności kredytowej kredytobiorcy, zagrożenia upadłością. Ustalono, iż w przypadku, gdy podstawą wypowiedzenia będzie zaległość w spłacie co najmniej dwóch kolejnych rat kredytu, zostanie ono poprzedzone wysłaniem przez Bank do pozwanej przesyłką poleconą wezwania do zapłaty zaległych należności. Kredytobiorca zobowiązany będzie wtedy do wpłaty zaległych należności w terminie 7 dni od otrzymania wezwania pod rygorem wypowiedzenia umowy. Termin wypowiedzenia we wszystkich przypadkach określono na 30 dni. Zgodnie z § 19 umowy w następnym dniu po upływie ostatniego dnia terminu wypowiedzenia całe zadłużenie z tytułu udzielonego kredytu wraz z odsetkami i należnymi opłatami, staje się zadłużeniem przeterminowanym i wymagalnym. Od całego tego zadłużenia z tytułu udzielonego kredytu, z wyłączeniem kwot należnych odsetek oraz opłat i prowizji Bank jest uprawniony do naliczania i pobierania odsetek według stopy procentowej określonej w § 19 umowy. W § 22 umowy pozwana oświadczyła, iż w zakresie roszczeń Banku wynikających z umowy poddaje się na rzecz tego podmiotu egzekucji świadczeń pieniężnych prowadzonej na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego do kwoty 300.000 zł. W § 27 umowy ustalono, iż w zakresie w niej nieuregulowanym odpowiednie zastosowanie będą miały przepisy kodeksu cywilnego, Prawa bankowego i innych ustaw. W § 3 umowy postanowiono, iż wypłata kredytu nastąpi jednorazowo w dniu 29 listopada 2010 r. na rachunek bankowy.

(dowód: wniosek o kredyt gotówkowy k. 84 – 87, umowa kredytu z 26 listopada 2010 r. wraz z załącznikami k. 69 – 80, potwierdzenie uruchomienia kredytu k. 83)

Pozwana po dokonaniu spłaty kilku rat zaniechała realizowania swoich zobowiązań wobec Banku. W dniu 28 października 2011 r. strony zawarły ugodę w zakresie ustalenia zasad dalszej spłaty zadłużenia wynikającej z umowy kredytu gotówkowego z dnia 29 listopada 2010 r. W § 2 ugody strony zgodnie oświadczyły, iż zadłużenie pozwanej w związku z umową kredytu, na dzień 11 października 2011 r. wynosiło łącznie 202.622,85 zł, na co składa się należność

główna w kwocie 192.790,62 zł, odsetki – 9.782,23 zł oraz koszty – 50 zł. Pozwana w całości uznała swoje zobowiązania względem Banku. W § 4 ugody wskazano, iż od kwoty należności głównej, za okres od dnia 12 października 2011 r. do dnia poprzedzającego dzień całkowitej spłaty zobowiązań naliczane będą odsetki według zmiennej stopy procentowej ustalonej w uchwałach Zarządu (...) S.A., która na dzień zawarcia ugody wynosiła 10,01 %. Pozwana w § 5 ugody zobowiązała się do spłaty zadłużenia w miesięcznych ratach, zgodnie z załączonym harmonogramem spłat. Za okres od 31 października 2011 r. do 31 marca 2012 r. wysokość raty ustalono na kwotę 1.000 zł, dalsza spłata do dnia całkowitego wykonania zobowiązania przez pozwaną, miała następować w nieregularnych ratach kapitałowo – odsetkowych. W § 5 ust. 5 postanowiono, że niespłacenie przez pozwaną części albo całości raty w terminie umownym spowoduje, że należność z tytułu zaległej raty staje się zadłużeniem przeterminowanym i podlega oprocentowaniu karnemu według zmiennej stopy procentowej regulowanej poprzez uchwały Zarządu Banku. Stopa odsetek karnych w dniu zawarcia umowy wynosiła 24 % i ustalono, że nie może ona w przyszłości przekroczyć czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego. W § 7 postanowiono, iż w przypadku nie wywiązania się przez pozwaną z jakiegokolwiek warunku ugody, a w szczególności gdy nie przystąpi do spłaty zadłużenia w terminie wynikającym z ugody lub nie będzie realizować warunków ugody w szczególności, gdy opóźnienie w spłacie obejmie co najmniej 2 raty, bank będzie mógł wypowiedzieć ugodę poprzez złożenie pozwanej oświadczenia na piśmie na ostatni wskazany przez nią adres do korespondencji. Termin wypowiedzenia ustalono na 30 dni.

(dowód: umowa ugody z 28.10.2011 r. wraz z załącznikami k. 90 – 95)

Na dzień 19 marca 2012 r. pozwana z tytułu bieżących należności wynikających z realizacji ugody zalegała na rzecz Banku z wpłatą w wysokości 950,73 zł. Wobec braku spłaty dalszych rat, bieżące zadłużenie pozwanej wzrosło do kwoty 5.635,43 zł, na które składała się zaległe raty w kwocie 3.746,74 zł, zaległe odsetki w wysokości 1.859,43 zł oraz odsetki za nieterminową spłatę w kwocie 29,26 zł. Przy takim stanie opóźnienia, Bank pismem z dnia 12 maja 2012 r. wezwał pozwaną do zapłaty powyższej kwoty w terminie 7 dni oraz zastrzegł, iż w razie jej braku dokona, po upływie tego terminu wypowiedzenia umowy kredytu. Łączna kwota zobowiązań pozwanej względem Banku na dzień 12 maja 2012 r. wynosiła 209.307,60 zł.

(dowód: monit k. 96, wezwanie do zapłaty wraz ze zwrotnym potwierdzeniem odbioru k. 97 – 98)

Pozwana nie dokonała spłaty bieżących zaległości w wyznaczonym terminie, co spowodowało wypowiedzenie umowy kredytowej. Pismem z dnia 25 czerwca 2012 r. Bank bezskutecznie wezwał pozwaną do zapłaty kapitału w kwocie 189.092,35 zł, zaległych odsetek w kwocie 20.754,56 zł oraz kosztów monitu w wysokości 30 zł, pod rygorem przystąpienia do dochodzenia tych roszczeń w poprzez wystawienie bankowego tytułu egzekucyjnego i podjęcie działań w celu wszczęcia postępowania egzekucyjnego.

(dowód: wezwanie do zapłaty wraz ze zwrotnym potwierdzeniem odbioru k. 100 – 102)

W dniu 29 czerwca 2012 r. (...) S.A. wystawił przeciwko pozwanej Bankowy tytuł egzekucyjny nr (...), obejmujący wymagalne roszczenie o zapłatę należności głównej w kwocie 189.092,35 zł, odsetki umowne w kwocie 21.790,68 zł oraz koszty w kwocie 30 zł. Łącznie należności objęte bankowym tytułem egzekucyjnym wynosiły 210.913,03 zł. Na wniosek Banku postanowieniem z dnia 30 lipca 2012 r., sygn. akt I Co 1557/12, referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Zawierciu, nadał bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzulę wykonalności przeciwko pozwanej z ograniczeniem jej odpowiedzialności do kwoty 300.000 zł. Na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności Bank wystąpił z wnioskiem o wszczęcie przeciwko pozwanej postępowania egzekucyjnego.

(dowód: kopia bankowego tytułu egzekucyjnego nr (...) k. 105, kopia postanowienia z 30.07.2012 r. k. 106, wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego k. 109-110)

W dniu 17 września 2013 r. (...) S.A. zawarł umowę sprzedaży licznych wierzytelności pieniężnych przysługujących mu przeciwko osobom fizycznym z powodem (...) 1 Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym Niestandaryzowanym Funduszem Sekurytyzacyjnym w W., w tym również wierzytelności przysługującej przeciwko pozwanej, która została

wymieniona w punkcie 2743 załącznika nr 1 do Aneksu do Umowy sprzedaży wierzytelności zawartego w dniu 15 października 2013 r.

O powyższej umowie cesji (...) S.A. zawiadomił pozwana pismem z dnia 2 października 2013 r.

Z uwagi na zbycie wierzytelności przysługującej przeciwko pozwanej, (...) S.A. pismem z dnia 14 października 2013 r. wniósł o umorzenie prowadzonego uprzednio postępowania egzekucyjnego.

(dowód: odpis umowy z 17.09.2013 r. wraz z Aneksem nr (...) i załącznikiem k. 50 – 68, wniosek o umorzenie egzekucji k. 111)

Powód pismem z dnia 17 października 2013 r. poinformował pozwaną, że z dniem 17 września 2013 r. nabył wierzytelność wynikającą z łączącą ją z Bankiem umowy oraz wezwał do dokonania na jego rzecz zapłaty zadłużenia w łącznej kwocie 261.443,85 zł w terminie do dnia 24 października 2013 r. Pozwana nie uczyniła zadość powyższemu wezwaniu i nie dokonała żadnej spłaty na rzecz nabywcy wierzytelności.

(dowód: wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzenie jego nadania k. 112, 155- 156)

Powyższy stan faktyczny ustalono na podstawie wskazanych wyżej dowodów z dokumentów, których autentyczność nie budziła w ocenie Sądu żadnych wątpliwości. Pozwana kwestionując niektóre wynikające z nich okoliczności, nie przedstawiła na poparcie tych twierdzeń żadnych przekonujących argumentów.

Sąd zważył, co następuje:

Roszczenie powoda zostało należycie wykazane od strony ustaleń faktycznych, które w świetle przepisów prawa materialnego, uzasadniały jego zasądzenie w całości.

W pierwszej kolejności należało jednak odnieść się do zarzutów pozwanej o charakterze formalnym. Pozwana, już w sprzeciwie od nakazu zapłaty wydanym w elektronicznym postępowaniu upominawczym podniosła zarzut niedopuszczalności drogi sądowej, który w jej ocenie miał polegać na funkcjonowaniu w obrocie tytułu wykonawczego obejmującego roszczenie dochodzone w przez stronę powodową. Sąd Okręgowy odniósł się do niego w postanowieniu z dnia 15 lipca 2015 r. (k. 125-127) odmawiając odrzucenia pozwu. Przyjmuje się, że Sąd I instancji jest związany postanowieniami, które wydał uprzednio na podstawie art. 222 k.p.c., a więc nie może w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie dokonać odmiennej oceny rozstrzygniętego już uprzednio zarzutu, chyba, że doszło do zmiany okoliczności sprawy (por. uzasadnienie wyr. SN z 15.05.2014 r., IV CSK 470/13, LEX nr 1480192). W niniejszej sprawie od momentu rozstrzygnięcia omawianego zarzutu, nie doszło do zmiany okoliczności faktycznych, a zatem Sąd będąc związany postanowieniem z dnia 15 lipca 2015 r., nie odnosił się już do niego ponownie.

W toku procesu, pozwana podniosła kolejny zarzut, który w razie potwierdzenia mógłby uzasadniać odrzucenia pozwu tj. istnienie zapisu na sąd polubowny. Stosownie do art. 1165 § 1 k.p.c. na tego rodzaju zarzut należy się jednak powołać przed wdaniem się w spór co do istoty sprawy. Pozwana wdała się w tego rodzaju spór już w momencie, podniesienia merytorycznych argumentów przeciwko zasadności roszczenia objętego pozwem (brak causae umowy przelewu wierzytelności, nie udowodnienie roszczenia) w sprzeciwie od nakazu zapłaty. Tym samym podniesienie zarzutu zapisu na sąd polubowny w dalszym toku procesu należało uznać za spóźnione. Ubocznie wypada wspomnieć, iż strona pozwana nie wykazała, aby tego rodzaju zapis wynikał z jej uzgodnień z powodem lub jego poprzednikiem prawnym i został sporządzony w formie pisemnej.

Zarzuty pozwanej o charakterze merytorycznym również należało uznać za niezasadne.

Zgodnie z art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty

wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Jak wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego pozwana zawarła z poprzednikiem prawnym powoda umowę kredytu gotówkowego w łącznej kwocie 200.000 zł, który zobowiązała się spłacać w 83 miesięcznych ratach, przy czym został on udzielony z przeznaczeniem na dowolny cel.

Pozwana mimo przyjęcia na siebie takiego zobowiązania (§ 8 i § 9 umowy z dnia 26.11.2010 r.) w pewnym momencie zaniechała dokonywania płatności rat, co doprowadziło do powstania w tym zakresie opóźnienia. W umowie ugody zawartej pomiędzy stronami w dniu 28.10.2011 r. pozwana przyznała, że na dzień 11.10.2011 r. jej zadłużenie względem banku wynosiło łącznie 202.622,85 zł i ponownie zobowiązała się do dokonywania jego spłaty w comiesięcznych ratach. Umowa ugody, także przewidywała zastrzeżenie, iż w razie zaistnienia opóźnienia w zakresie płatności należności obejmującej co najmniej dwie raty, bank będzie uprawniony do wypowiedzenia umowy ugody (§ 7 ust. 1 ugody z dnia 28.10.2011 r.). Ponieważ, jak wynika ze zgromadzonych dokumentów, pozwana w tego rodzaju opóźnienie popadła, zalegając na dzień 12.05.2012 r. z zapłatą kwoty 5.635,43 zł, bank w sposób uzasadniony wykonał powyższe uprawnienie, co doprowadziło do wymagalności roszczenia w zakresie całej należności głównej i odsetek kapitałowych.

Wskazane okoliczności w sposób jednoznaczny wynikają z dokumentów przedstawionych przez stronę powodową. Należało zatem uznać, iż okoliczności powstania roszczenia i jego wymagalności, wbrew zarzutom pozwanej zostały w niniejszej sprawie wykazane zgodnie z ciężarem dowodu. Pozwana nie kwestionowała kolejnych wyliczeń zawartych w kierowanej do niej korespondencji zarówno przez pierwotnego, jak i obecnego wierzyciela. W toku procesu nie podniosła w tym zakresie żadnych skonkretyzowanych zarzutów.

Podobne uwagi należy odnieść do podnoszonych przez pozwaną zarzutów pod adresem ważności i skuteczności umowy przelewu wierzytelności.

Treść umowy cesji zawartej pomiędzy powodem a (...) S.A. wskazuje, że jest to umowa o podwójnym skutku - zobowiązującym i rozporządzającym – art. 510 § 1 k.c. W tym przypadku kwestia istnienia podstawy prawnej przelewu nie nabiera znaczenia prawnego, co miałyby miejsce, gdyby umowa stron z 17 września 2013 r. miała charakter wyłącznie rozporządzający. Wówczas, zgodnie z art. 510 § 2 k.c. istotnie należałoby ocenić ważność tej umowy z punktu istnienia podstawy prawnej tego rozporządzenia, czyli uprzedniej umowy o charakterze zobowiązującym. Ponieważ jednak sytuacja tego rodzaju nie miała miejsca, zarzuty pozwanej podniesione w omawianym zakresie nie mogły odnieść zamierzonego skutku.

Zdaniem Sądu, nie było również podstaw do kwestionowania ważności umowy z dnia 17 września 2013 r. z punktu widzenia braku wskazania w niej elementu przedmiotowo istotnego takiego stosunku prawnego, w postaci oznaczenia wierzytelności będącej przedmiotem przelewu. Treść odnośnej umowy wraz z załącznikiem nr 1 do Aneksu do tej umowy wskazuje, że oznaczenie wierzytelności będącej przedmiotem przelewu było precyzyjne. Podano tam jednoznacznie, że jest to wierzytelność wynikająca z umowy zawartej w dniu 26 listopada 2010 r., na kwotę 200.000 zł, podlegającej pierwotnie zwrotowi w 83 miesięcznych ratach. Nie ulega zatem żadnym wątpliwości, że w tym przypadku przedmiotem umowy stron były roszczenia przysługujące uprzednio (...) S.A. przeciwko pozwanej na podstawie umowy o kredy gotówkowy zawartej w dniu 26 listopada 2010 r. Bez znaczenia jest przy tym, że konkretyzacja wierzytelności nastąpiła dopiero w załączniku, który został sporządzony w formie elektronicznego zapisu na płycie CD. Załącznik ten stanowił bowiem integralną część umowy i niewątpliwie wola stron umowy cesji obejmowała przeniesienie wszystkich wymienionych tam wierzytelności. Brak jest przy tym ustawowych podstaw do przyjęcia wymogu, aby lista tych wierzytelności w momencie zawierania umowy została także sporządzona w formie pisemnej. Ubocznie wypada podkreślić, iż w orzecznictwie przyjmuje się, że skuteczne jest nawet zbycie wierzytelności nie oznaczonej dokładnie w umowie przelewu, jeżeli można ją określić na podstawie treści stosunku zobowiązaniowego, z którego wynika. Skuteczna jest zatem cesja wierzytelności „oznaczanej” na podstawie analizy treści stosunków obligacyjnych, z której wynika (por. m.in. wyr. SN z 16.04.2009 r., I CSK 487/08, LEX nr 577540).

Dla oceny ważności umowy cesji z dnia 17 września 2013 r. nie mogło mieć żadnego znaczenia, że załącznik w którym określono wierzytelność przysługującą przeciwko pozwanej, zawiera puste pola w miejscach dotyczących innych wierzytelności będących przedmiotem czynności prawnej pomiędzy powodem a (...) S.A. Okoliczność ta wynika bowiem wyłącznie z konieczności zapewnienia ochrony danych dłużników i ich zobowiązań, które w żaden sposób nie były związane z przedmiotem niniejszej sprawy.

Wobec jednoznacznej treści umowy kredytu z dnia 26 listopada 2010 r. i umowy ugody z dnia 28 października 2011 r. jedynym dłużnikiem powoda, a uprzednio jego poprzednika prawnego była pozwana M. M.. Stroną tych stosunków prawnych nie była natomiast K. B., a zatem niezasadny był również zarzut, że pozwana powinna ponosić odpowiedzialność jedynie za połowę roszczenia objętego żądaniem pozwu.

Wbrew dalszym zarzutom pozwanej roszczenie strony powodowej nie uległo przedawnieniu. Do roszczeń wynikających z umowy o kredyt zastosowanie znajduje trzyletni termin przewidziany w art. 118 k.c., gdyż są one związane z prowadzoną działalnością gospodarczą. Nie ulega wątpliwości, że termin ten jest wiążący także w stosunku do następców prawnych banku. W niniejszej sprawie poprzedni wierzyciel pozwanej podjął skutecznie czynności przerywające bieg przedawnienia poprzez wystąpienie do Sądu o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu oraz następnie złożenie wniosku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego.

Podstawę prawną rozstrzygnięcia o odsetkach stanowi przepis art. 481 § 1 k.c.

Mając na uwadze powyższe, Sąd uwzględnił roszczenie powoda w całości.

O kosztach procesu 98 § 1 i § 3 k.p.c. Pozwana przegrała proces 100 %, co skutkowało zasądzeniem od niej na rzecz powoda całości poniesionych przez niego kosztów procesu w kwocie 20.633 zł, na które składa się opłata od pozwu - 13.416 zł, wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika procesowego - 7.200 zł oraz opłata od pełnomocnictwa - 17 zł.